

ΑΝΩ—ΚΑΤΩ.

Σκληροτέρα δοκιμασία διὰ τ' αὐτιά μας ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς δὲν ἦτον οὐδὲ αἱ σιελώδεις ἀπεραντολογίαι τοῦ Δεληγιάννη, οὐδὲ τὰ Γορτυνολογήματα τοῦ Παλαμήδου, οὐδὲ τὰ χειροκροτήματα, ἀτινα ἐπεσφράγισαν τὴν ἀγόρευσίν του, — δὲν ὁμιλῶ περὶ τῶν ἰδιαιτέρων συγχαρητηρίων τῆς δεξιᾶς, διότι ἐκεῖνα ἀπέβλεπον τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, — οὐδὲ αἱ διηγηματικαὶ παρεκδόσεις τοῦ Πετμεζᾶ περὶ Ἀγγλῶν καὶ ἐμπορικῶν, ἀλλ' οἱ λόγοι τοῦ Ἑπαμεινώνδα Δεληγιώργη... εἰς τὸ στόμα τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου. Ἡ βάρκνος διήρχεσεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς, ὁ κ. Λεωνίδας Δεληγιώργης, λαβὼν τὸν τόμον ἐκεῖνον τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς, ἀφ' οὗ ὁ κ. Ἐπιδαύρου Αἰμητῆς ἠρύσθη τὴν τόλμην τῆς πράξεώς του, ἀνεδίφα περιέργως ἐκεῖνον ἐπὶ ὥραν, ὡς ἂν ἐζήτηι νὰ πεισθῇ μὲ τὰ μάρτια του, ὅτι πράγματι λόγια τοῦ ἀδελφοῦ του ἦσαν ὅσα ἤκουσεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου.

*

Ὅτι οἱ συμβολαιογράφοι ἐκτελοῦσι καὶ ἄλλας λειτουργίας τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἐξάγομεν ἐξ ἐπαρχιακῆς τιнос ἐφημερίδος ἔνθα ποτε ἀνέγνωμεν : «Ὁ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἐνσκήψας τυφοειδὴς πυρετὸς μᾶς ὑπενθυμίζει νὰ ὑπομνήσωμεν τοῖς ἀρμοδίοις ὅτι ὑπάρχει ἑλλειψὶς συμβολαιογράφων!»

*

Ἡ ὁδὸς Παρθεναγωγείου, ἣ ὁποία ἔπρεπε νὰ τηρῆται

παρθενικωτέρα πάσης ἄλλης, ἔνεκα τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς νὰ ὑφίσταται καθ' ἑκάστην τρίς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας τὰ ἡδονικὰ βάρη τῶσαν παρθενικῶν ποδῶν διερχομένων αὐτὴν, καθυβρίζεται ἀναξίως ἀπὸ τινος, χρησιμεύουσα ὡς ἀποθήκη ὑλικοῦ συσσωρευθέντος ἐκεῖ πρὸς οἰκοδομὴν οἰκίας τιнос ἀπέναντι· καὶ βλέπετε λίθους ἀναιδῶς ἀποκλείοντας τὴν διάβασιν, ἄλλους δολίως ἀναγκάζοντας ὑμᾶς νὰ μετρήσετε τὸ ἀνάστημά σας ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἀκαταστασίαν, καὶ θόρυβον. Διαμαρτυρόμεθα ἐν ὀνόματι πάντων τῶν ἀπαιτῶν ποδῶν, τῶν ὁποίων κατεπατήθησαν ἀσεβῶς τὰ δικαιώματα· διὰ τοὺς ἄλλους δὲν μᾶς μέλει· δύνανται ν' ἀλλάζωσι δρόμον.

*

Καὶ ἓνα καλαμπουράκι Ἀρσακιώτιδος :

Τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ὁδὸν διήρχετο χθὲς κόρη, ἐπιδεικνύουσα μέσσην σφηκός. Μία Ἀρσακιώτις πρὸς ἄλλην : «Κύτταξε, καὶ μὲνη! ἂν ἔσφιγγα τὴ μέση μου, σὰν ἐκείνη, θὰ παύθαινα ἀπὸ ἀσφυξίας.»

Ἡ ἄλλη : «Ἄν ἔσφιγγες τὴ μέση σου πῶς ἦτο δυνατόν νὰ πεθάνης ἀπὸ ἀσφυξίας!»

*

Ἐξ ὅλων τῶν ἀτυχῶν, ἀλλὰ πιστῶν καὶ ὑπομονητικῶν ἐρώτων, συμπαθῶ τὸν ἔρωτα τοῦ βουλευτοῦ κ. Πετσάλη... πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας. Καὶ πάλιν περισσότερον τοῦ ἔρωτος τοῦ κ. Πετσάλη προτιμῶ τὴν στίλβουσαν χωρίστραν του, ἣ ὁποία ἀρμόζεται ὠραιότερα ἐπὶ τῆς κόμης του, ἢ αἱ ἀξιώσεις του ἐπὶ τῆς ὑπουργικῆς ἐδρας.

᾽Θνουλουλοῦ.

σκύλον εἰς τὸν μυχὸν τοῦ σκάφους του. Ἀλλ' ἄς ἔχη δόξαν ὁ Μαῦρος Μιρχάν, τὸν ὁποῖον σὰς συνιστῶ, ἀρχηγέ, ἡλευθερώθην ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ ἦλθον νὰ σὰς βοηθήσω.

— Σὰς εὐγνωμονῶ, ἱππότα.

Ὁ Σανοῦτος ἐκραξε :

— Μιρχάν! Μιρχάν! εἰσαι ἐδῶ ;

Ὁ Μαῦρος ἀκούσας τὸ ὄνομά του ἔδραμεν εἰς τὴν πρῶμναν μὲ σκιρτήματα.

— Ἐλα ἐδῶ, τῷ εἶπεν ὁ Σανοῦτος.

— Ἐδῶ εἶμαι, αὐθέντα.

— Προσκύνησε τὸν ἀρχηγόν, Μιρχάν.

Ὁ Μαῦρος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Μούρχα καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλὴν του.

— Διηγῆσου, Μιρχάν, εἰς τὸν ἀρχηγόν, πῶς ἔπεσες εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Καρέτσιο, διὰ τὴν ἐμίσειν καὶ πῶς ἐκέρδισες τὴν ἐμπιστοσύνην του.

— ὦ, ἐκεῖνος, ὁ Καρέτσιο, εἶπεν ὁ Μαῦρος μὲ κομικοτραγικὸν τόνον, αὐτὸς ἐψόφησε τῶρα καὶ τὸν ἔφαγε τὸ μεγάλο σκυλόφαρον. Ἐγὼ ἤθελα νὰ ἐζῇ ἀκόμη μίαν φορὰν, καὶ ἐγὼ νὰ τὸν σφάζω. Ἀλλὰ καλὰ τὸν ἔκαμεν ὁ αὐθέντης καὶ δὲν εἴμπορεῖ πλέον νὰ σηκωθῇ.

— Σοῦ εἶχε κάμει κακόν ; ἠρώτησεν ὁ Μούρχας.

— Τί κακὸν νὰ κάμῃ εἰς ἐμέ! Αὐτὸς ὁ Καρέτσιο ἔσχιζε τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου καὶ ἐκοψεν εἰς τέσσαρα τὸ βρέφος, ὁποῦ εἶχε μέσα.

— Διατί ;

— Αὐτὸς ὁ Καρέτσιος εἶχε σκλάβαν τὴν μητέρα μου, καὶ αὐτὴ εἶχε γεννήσει ἐμὲ μὲ ἄλλον πατέρα Μαῦρον. Καὶ τὸν πατέρα μου εἶχε σφάζει ὁ Καρέτσιο. Καὶ αὐτὸς ὁ Καρέτσιος ἔσχιζε τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου, διότι ἔλεγεν ὅτι ἦτο μὲ ἄλλον πατέρα τὸ παιδίον εἰς τὴν κοιλίαν τῆς.

— Καὶ διατί αὐτὸς εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς σέ ;

— Αὐτὸς ἐνόμιζεν ὅτι ἐγὼ ἐμίσειν τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἐζήλευα, διότι εἶχε κάμει παιδίον μὲ αὐτόν, καὶ ἐκοιμῶντο μαζὺ τὴν νύκτα, καὶ ὁ πατήρ μου ἀπέθανε. Καὶ ἐνόμιζε πῶς ἐγὼ εὐχαριστήθην ὁποῦ ἔσχιζε τὴν κοιλίαν τῆς.

— Πῶς γίνεται αὐτό ; ἀπίστευτον μοῖ φαίνεται, εἶπεν ὁ Μούρχας.

— Διότι ἐγὼ ἐχόρευα, ὅταν ἀπέθανεν ἡ μήτηρ μου. Καὶ τοῦ εἶπα, καλὰ τὴν ἔκαμες, αὐθέντα. Καὶ ἔκαμνα πῶς ἐτραγωδοῦσα καὶ ἐχόρευα. Καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμνα διὰ νὰ μὴ σφάζῃ καὶ ἐμεῖ.

— Ἀλλὰ σ' ἐπίστευσεν ὁ Καρέτσιος ;

— Αὐτὸς μυαλὸν δὲν εἶχε μέσα εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ἐνας Μαῦρος εἴμπορεῖ νὰ ἔχη πλειότερον μυαλὸν ἀπὸ τὸν Ἀσπρον, ὅταν αὐτὸς εἶναι ἀνόητος καὶ πίνῃ πολὺ.

— Ἦτο λοιπὸν μέθυσος ;

— Ἐπινε διὰ πάντε διαβόλους, διὰ δέκα διαβόλους. Ἐως τῶρα εἶναι μεθυσμένος, καὶ ὅταν τὸν ἐρρίψεν ὁ αὐ-